

PHẦN 9

Minh Trí nhìn ông Mã, lễ phép:

- Thưa ngoại, xin ngoại cho phép con đưa Tiểu Yên đi chơi ạ.

Ông Mã cười hiền hậu, gật đầu:

- Ồ, nhưng hai đứa định đi đâu? Nói cho ngoại nghe được không?

- Dạ, cũng chỉ là đi chơi quanh quanh đây và về nhà con chơi thôi ngoại ạ.

- Vậy thì được, nhưng nhớ về sớm nghe không - Ông Mã dặn dò.

Minh Trí ngoan ngoãn gật đầu:

- Dạ, chúng con biết mà ngoại.

Tiểu Yên từ trong nhà bước ra, cô thật xinh đẹp và dễ thương trong cái áo đầm dài màu xanh ngọc, mái tóc buông xõa tự nhiên càng làm cô thêm duyên dáng và đằm thắm.

Vẻ đẹp của Tiểu Yên làm cho Minh Trí sửng sò vì nét đẹp trinh nguyên và thánh thiện đến không ngờ.

Tiểu Yên nhìn anh, lên tiếng:

- Đi chưa anh?

Minh Trí như sực tỉnh, anh giật mình gật đầu nói nhanh:

- Mình đi em ạ.

Cả hai chào ông Mã rồi ra ngoài, Minh Trí đưa người yêu đến một quán ăn sang trọng, kéo ghế cho cô ngồi và ân cần:

- Em ăn gì?

Tiểu Yên nhìn cuốn thực đơn rồi nhỏ nhẹ:

- Anh kêu cho em một chén cháo cá và một sinh tố kem nha.

Minh Trí gật đầu nhưng lại bảo:

- Cháo thì OK, nhưng sinh tố thì đừng uống ở đây.

- Sao vậy anh?

- Ăn xong, anh sẽ đưa em về nhà. Tự tay anh sẽ pha chế cho em một ly sinh tố rất đặc biệt mà anh vừa học được trong chuyến đi vừa qua.

Nhìn vẻ mặt háo hức của anh, Tiểu Yến không giấu được nụ cười. Cô nhìn anh:

- Anh làm à, có ngon không đấy sao em nghi quá.

Minh Trí đưa ngón tay cái lên cao, khẳng định thật chắc chắn:

- Đảm bảo là tuyệt vời, rồi em sẽ thay tài pha chế của anh.

- Anh nói làm em háo hức quá. Vậy thì nhanh lên anh.

Hai tô cháo cá được hai người giải quyết thật nhanh và Minh Trí ân cần dìu Tiểu Yến ra về trong bao ánh mắt ngưỡng mộ nhìn theo cô và anh không giấu được niềm hãnh diện khi đi bên cô.

Ngừng xe trước nhà, Minh Trí đưa cho Tiểu Yến một xâu chìa khóa, âu yếm nói:

- Em mở cửa giùm anh.

Cầm xâu chìa khóa, Tiểu Yến la lên:

- Nhiều thế này, em biết cái nào. Anh phải chỉ cho em chứ?

Minh Trí lắc đầu:

- Em phải tự làm cho quen dần, mai này còn phải mở cửa nhiều.

- Câu nói bóng gió của anh làm Tiểu Yến đỏ mặt. Cô thẹn thùng lườm anh, không nói nhưng nở nụ cười đầy hạnh phúc.

Loay hoay mãi, cuối cùng Tiểu Yến cũng mở được cánh cửa sắt nặng nề đó, cô đẩy rộng cửa cho Minh Trí chày xe vào nhà.

Minh Trí dựng xe xong, nắm tay cô ân cần:

- Em vào đây với anh.

Tiểu Yến ngại ngần bước theo anh, cô đưa mắt nhìn trong nhà như quan sát. Tuy ở gần nhau và quen biết đã lâu, nhưng đây là lần đầu tiên Tiểu Yến bước chân vào đây.

Cô bỡ ngỡ nhìn xung quanh, căn nhà thật khang trang với những đồ đạc thật hiện đại và rất đẹp.

Dìu cô lại ghế, Minh Trí nhẹ nhàng:

- Em ngồi đi.

Chiếc ghế sofa thật dày làm Tiểu Yên cảm nhận được sự êm ái của nó, thật thú vị và thoải mái.

Chỉ tay vào góc nhà, Minh Trí hồ hởi:

- Đó là quầy rượu nơi anh thường ngồi để thư giãn mỗi khi mệt mỏi và nhất là những lúc nhớ về em.

Tiểu Yên đỏ mặt, cô chớp mắt như ngăn lại những cảm xúc đang xuất hiện trong cô.

Minh Trí ngồi xuống cạnh cô, anh quàng tay lên vai cô, thủ thỉ:

- Anh nói thật đó, em không tin sao.

Ngả đầu vào lòng anh, Tiểu Yên thở thê:

- Em tin.

Hôn lên mắt cô, Minh Trí vẫn trầm ám:

- Vậy sao em không nói mà cứ im lặng hoài vậy.

- Chứ anh muốn nói gì đây...mà anh bảo pha chế nước cho em thưởng thức đâu.

- Thong thả đã em, hãy còn sớm mà, đứng dậy đi lên đây với anh.

- Đi đâu hả anh?

- Anh sẽ đưa em tham quan nha, chỗ nào em thấy không hài lòng thì cho anh biết.

- Để làm gì hả anh?

- Để anh kêu người đến sửa theo ý em chứ làm gì.

Tiểu Yên mở to mắt, ngạc nhiên:

- Nhà của anh sao lại sửa theo ý em.

- Em sao vậy, chẳng phải sau này nhà này là của anh và em sao?

Tiểu Yên lại đỏ mặt thẹn thùng, cô giấu mặt vào lòng Minh Trí, anh ôm lấy cô, âu yếm:

- Anh muốn mọi thứ trong nhà đều như ý em muốn.

Tiểu Yên ngược lên, tinh nghịch:

- Nếu em chê hết thì sao hả anh?

- Anh sẽ đập bỏ toàn bộ và xây lại theo ý em, chịu không?

Minh Trí đập lại một cách mau mắn và dứt khoát.

Tiểu Yên cảm động trước tình yêu của anh dành cho cô. Cô run giọng.

- Anh yêu em vậy sao, đập bỏ cả căn nhà anh không tiếc sao?

Minh Trí lắc đầu, cao giọng:

- Không em ạ, miễn là em vui thì anh sẵn sàng.

Và anh đưa cô đi khắp nhà luôn miệng hỏi ý cô, Tiểu Yên chỉ biết gật đầu vì cô thấy mọi thứ quá hoàn hảo hơn cả những gì cô vẫn nghĩ.

Đưa Tiểu Yên lên lầu, Minh Trí dừng lại trước một căn phòng, trịnh trọng:

- Đây là phòng ngủ của anh, em vào xem thử.

Tiểu Yên lắc đầu từ chối:

- Thôi anh ạ, em không vào đâu, kỳ lắm.

- Có gì mà kỳ hả em?

- Em vẫn nghe nói phòng ngủ là giang sơn riêng của mỗi người, có nhiều cái riêng tư lắm, em vào đó không tiện chút nào.

Minh Trí tươi cười:

Câu nói đó chỉ đúng khi và em là bạn bè mà thôi, còn chẳng phải chúng mình đã có dự định làm đám cưới hay sao. Là vợ chồng thì phòng ngủ cũng là của chung chứ em, có gì mà Tiểu Yên thấy Minh Trí cứ nài nỉ mãi, mà cô thấy anh nói cũng có lý nên gật đầu đồng ý.

Minh Trí tươi cười mở cửa cho cô bước vào và nhìn cô:

- Em thấy thế nào?

Tiểu Yến ngỡ ngàng nhìn căn phòng được trang trí rất đẹp, mọi thứ như được chuẩn bị sẵn vậy một chiếc giường đôi ở góc phòng, được phủ đrap màu trắng tinh, một chiếc bàn nhỏ, một ngọn đèn ngủ và những vật dụng cần thiết khác.

Tất cả đều được bày biện rất gọn gàng, ngăn nắp và sạch sẽ.

Tiểu Yến buột miệng:

- Đẹp quá, em không ngờ anh lại gọn gàng và ngăn nắp như vậy.

- Vậy em vẫn cho là anh bê bối lắm sao?

Tiểu Yến gật đầu:

- Dạ, em thấy đàn ông con trai độc thân đều bê bối, chứ đâu có gọn gàng như tìn em.

Trí chột nghiêm mặt, gằn nhẹ:

- Em thấy ở đâu vậy.

Tiểu Yến định nói ra là cô thấy ở Nhật Huy, nhưng sợ Minh Trí hỏi nữa nên đáp đại:

- Em coi phim thấy vậy đó, đàn ông các anh là chúa luộm thuộm và bê bối mà.

Gương mặt Minh Trí như giãn ra, anh cười nhẹ và dịu giọng:

- Cũng tùy người chứ em, em thấy có cần thay đổi gì không?

- Không cần đâu anh, thế này là quá đẹp rồi, còn hơn cả em nghe nữa.

Giờ anh sẽ pha chế cho em món nước uống tuyệt vời nhất. Em xuống nhà hay ở đây chờ anh.

Tiểu Yến lắc đầu:

- Không, em xuống với anh luôn.

Minh Trí đưa Tiểu Yến xuống nhà, anh dẫn cô lại bên quầy rượu, ôn tồn:

- Em ngồi đây chờ anh một chút.

Minh Trí mở tủ lấy ra hai chiếc ly rất đẹp bằng pha lê bày lên mặt quầy, rồi anh lại bên tủ lạnh lấy ra một hộp trái cây đặt lên bàn.

Tiểu Yên nhìn thấy, cô ngạc nhiên:

- Những trái cây này lạ quá, sao em không thấy chúng ở chợ.

Minh Trí tươi cười, giải thích:

- Anh mua từ Pháp mang về đây, đây là những thứ dành cho món nước uống mà anh sắp làm đây.

Minh Trí lấy dao gọt vỏ từng trái một, vừa làm anh vừa giải thích cho Tiểu Yên biết về tên gọi và xuất xứ của từng loại trái cây.

Tiểu Yên lắng nghe một cách chăm chú, và thán phục kiến thức hiểu biết sâu rộng của anh.

Chợt Tiểu Yên la lên:

- Anh Trí, em không biết uống rượu đâu.

- Đây là rượu nho của Pháp, loại này nhẹ lắm, thơm như xi rô vậy.

Tiểu Yên vẫn lắc đầu:

- Em không uống đâu, anh đừng làm nữa cho mất công.

Đưa chai rượu lại gần cô, Minh Trí mỉm cười:

- Em ngửi thử xem.

Tiểu Yên hít một hơi, cô thấy có mùi thơm ngọt của nho nhưng vẫn nói:

- Anh mà cho vô ly là em không uống đó.

Rót vài giọt ra cái muỗng, Minh Trí nhẹ nhàng:

- Em nhấp thử đi, xem anh nói có đúng không?

Tiểu Yên ngần ngại rồi nếm thử, quả như Minh Trí đã nói, cô thấy nó rất ngọt và ngon nên gật đầu:

Ngon và thơm lắm, nhưng uống nhiều sẽ say mất.

Minh Trí tươi cười:

- Em đừng sợ, không nhiều đâu, chỉ vài muỗng nhỏ thôi mà.

- Nếu vậy thì được.

Minh Trí đổ rượu vào ly, anh bỏ các thứ trái cây vào và khuấy đều rồi thêm vào ít sữa, sau đó đưa cho Tiểu Yên, âu yếm:

- Em uống thử xem có ngon không.

Tiểu Yên đón ly rượu trên tay, cô khẽ nhấp từng chút một như thưởng thức.

Minh Trí nheo mắt:

- Anh nói đúng không?

Tiểu Yên gật đầu:

- Ngon lắm anh ạ, mùi nho và mùi các loại trái cây không trộn lẫn vào nhau mà rất đặc trưng.

Minh Trí cao giọng:

- Anh đã nói rồi, sau này anh sẽ làm cho em nhiều món ngon khác, anh nấu ăn cũng giỏi lắm đấy.

Nhìn nét mặt hồ hởi của anh, Tiểu Yên thấy mình thật hạnh phúc.

Đồng hồ chỉ mười giờ, Tiểu Yên hoảng hốt kêu lên:

- Muộn quá rồi, anh đưa em về đi, kéo ngoại la.

Nhìn vẻ mặt của cô, Minh Trí cười lớn:

- Coi em kìa, làm gì mà hốt hải vậy.

- Anh còn cười nữa, không đưa em về sao, còn cả một quãng đường chứ bộ.

- Em quên đang ở đâu à, nhà anh cách nhà em có mấy bước chân, làm như xa lắm.

Tiểu Yên mới nhớ ra cô đang ở rất gần nhà. Cô thẹn thùng đỏ mặt lườm Minh Trí rồi nói:

- Anh mở cửa cho em về đi.

- Để anh đưa em về.

- Dạ không cần anh ạ, đây về nhà ngoại có xa xôi gì mà anh đưa đón.

Minh Trí nghiêm giọng:

- Đến đón em thì phải đưa em về chứ, ngoại mà biết sẽ không hài lòng đâu.

Tiểu Yên lại thầm phục sự chu đáo của Minh Trí, nên gật đầu đồng ý.

Minh Trí đưa Tiểu Yên đến nhà, anh nhẹ nhàng:

- Để anh vào chào ngoại.

Tiểu Yên cản lại:

- Khỏi đi anh, giờ này chắc ngoại đi nghỉ rồi.

- Em đừng cãi anh, đèn còn sáng là ngoại vẫn còn thức chờ em đấy.

Rồi anh nắm tay cô, hạ giọng:

- Em không muốn anh bị ngoại trách là không lo lắng cho em chứ.

Hai người còn đang tranh cãi thì ông Mã ra đến, ông hắng giọng rồi bảo:

- Về đến nhà sao không vào mà đứng ngoài đó vậy hai đứa?

Minh Trí vội vàng cúi đầu:

- Thưa ngoại ạ, còn muốn vào chào ngoại mà Yên nhất định không cho ạ.

Tiểu Yên vội vàng lên tiếng:

- Dạ vì con nghỉ ngoại ngủ rồi, sợ anh Trí làm mất giấc của ngoại ạ.

Ông Mã cười thật hiền:

- Trí nói đúng đó, đưa con đi chơi thì phải có trách nhiệm đưa con về, đến nhà chào ngoại thì khi về cũng phải chào ngoại chứ con.

Minh Trí cao giọng:

- Em nghe ngoại nói chưa, lỗi này do em Tiểu Yên phụng phịu:

- Dạ, con biết rồi ngoại ạ.

- Ờ ngoại chỉ nói vậy thôi, Trí về nhà nghỉ ngơi đi con.

- Dạ, con chào ngoại ạ.

Minh Trí cúi chào ông Mã rồi bước đi.

Ông Mã nhìn Tiểu Yên:

- Hai đưa con đâu mà ngoại không thấy xe vậy?
- Dạ, tụi con đi ăn tối rồi về nhà ảnh chơi ngoại ạ.
- Vậy à. Thôi vào nghỉ đi con.

Tiểu Yến cúi đầu vâng dạ rồi đi nhanh vào nhà.

Nằm lên giường cô mới thở phào nhẹ nhõm, vì khi về nhà Minh Trí, Tiểu Yến vẫn non nớt lo sợ có chuyện không hay xảy ra.

Nhưng thái độ đằm đằm và đàng hoàng của Minh Trí đã làm cô yên lòng, và cô nhận thấy tình yêu cô dành cho Minh Trí không có gì phải hối tiếc, và anh rất xứng đáng với tình yêu mà cô dành cho anh.

Nhật Huy ngồi trầm tư trên sân thượng, nét mặt anh nhìn vào khoảng xa như đang chìm đắm trong suy nghĩ.

Quả đúng vậy, Nhật Huy đang nhớ đến Tiểu Yến, anh đang nhớ lại ánh mắt của cô nhìn anh khi ôm cô vào lòng hôm nào.

Đôi mắt đen láy thật đẹp của cô nhìn anh lúc đó thật lạ, Nhật Huy như thấy có gì xao xuyến, bồi hồi lẫn thẹn thùng đến đáng yêu ở trong đó.

Hơn một tháng nay, anh càng cố quên thì hình ảnh Tiểu Yến lại càng hiện về trong anh, càng lúc càng rõ nét.

Châm một liều thuốc, Nhật Huy biết là anh đã yêu Tiểu Yến thật rồi.

- Sao con không ngủ mà lại ngồi đây?

Tiếng bà Mỹ vang lên sau lưng thật ấm áp và dịu dàng.

Nhật Huy quay lại:

- Con không ngủ được mẹ ạ.
- Vì con nhớ Tiểu Yến phải không?

Nhật Huy cúi đầu, buồn bã:

- Dạ đúng mẹ ạ.

Bà Mỹ ngồi xuống cạnh con, ôn tồn:

- Con nói cho mẹ nghe được không?
- Mẹ muốn hỏi chuyện gì?
- Thì về Tiểu Yến và con. Con yêu Tiểu Yến từ khi nào?

Gãy nhẹ tàn thuốc, Nhật Huy trầm ngâm thật lâu rồi khẽ khàng:

- Con cũng không rõ nữa mẹ, nó mơ hồ quá.

Bà Mỹ ngạc nhiên:

- Khôn xác định được mà con lại khẳng định là đã yêu Yến, con không thấy mâu thuẫn sao?

Nhật Huy lắc đầu:

- Dạ không, vì tự con biết con đã yêu Tiểu Yến mẹ ơi, hình ảnh Tiểu Yến lúc nào cũng ở trong suy nghĩ của con.

- Vì con còn hận Bích Hằng đã bỏ rơi con trong suốt thời gian qua, con...

Nhật Huy gạt lời mẹ bằng một giọng điềm đạm.

- Con xin lỗi mẹ, những gì con và Hằng thật sự không còn gì vương vấn cả, Hằng đã chọn lựa như vậy và con đã chấp nhận.

- Con không buồn khi phai chia tay nhau trong hoàn cảnh vậy sao?

Nhật Huy cười nhẹ:

- Buồn chứ mẹ, nhưng rồi cũng qua đi mẹ ạ thời gian con còn nằm trên giường con đã suy nghĩ rất nhiều và con thấy chia tay nhau là hay.

Nhật Huy bộc bạch cùng mẹ nhưng suy nghĩ của anh về tình yêu của anh và Bích Hằng bằng một giọng đều đều, vô cảm như không chút nuối tiếc.

Bà Mỹ chờ con nói xong mới nhỏ nhẹ:

- Vậy còn Tiểu Yến thì sao?

- Chỉ khi Yến không đến nữa, con mới nhận ra có gì đó thiếu vắng trong căn nhà này.

- Nhưng cụ thể là gì?

- Là giọng nói, là tiếng cười hồn nhiên của Tiểu Yến và cả những lần Yến bực bội, cau gắt nữa mẹ ạ.

Bà Mỹ không khỏi ngạc nhiên, nhìn Nhật Huy như dò xét, rồi lắc đầu:

- Mẹ không hiểu nổi con.

- Có gì mà mẹ không hiểu.

- Mẹ vẫn nhớ lúc trước con nhận Xét Về Tiểu Yến gay gắt lắm mà, sao bây giờ lại nói yêu dễ dàng vậy sao.

Nhật Huy trầm ngâm rồi khẽ khàng - Vì sau này con dần nhận ra đằng sau sự cứng cỏi, ngang ấy của Yến là một sự hiền hậu và ngây thơ mẹ à.

- Có nghĩa là con đã thấy những gì mẹ nói là đúng.

Nhật Huy gật đầu và nói thêm:

- Có một lần con vô tình nhìn thấy Tiểu Yến nói chuyện với những con chim mà mẹ đang nuôi trong lồng, con mới biết đó là bản chất thật của Tiểu Yến.

Con nghe Yến nói gì mà thay đổi suy nghĩ nhanh vậy.

- Khi đó Yến không thấy con nên cô nói chuyện với chúng rất tự nhiên và mộc mạc, những lời nói rất hồn nhiên của cô như an ủi chúng và cảm thông cho chúng phải sống trong cảnh cá chậu chim lồng.

Chỉ là vài lời nói vu vơ mà con đã có cái nhìn khác về Yến à.

Nhật Huy chậm rãi:

- Nếu không có tấm lòng bao dung và nhân hậu thì không thể nào nói lên những lời như vậy được mẹ à.

Nhưng biết đâu Tiểu Yến biết có con đứng đó nên giả vờ thì sao?

Nhật Hủy lắc đầu:

- Yên không thể thấy con được mà cho dù có thấy, cô ta cũng đâu cần làm vậy để làm gì hả mẹ?

- Thì Tiểu Yến muốn trêu chọc con.

Nhật Huy cười lớn:

- Nếu muốn trêu con, Yến đâu thiếu gì cách, việc gì phải đóng kịch như vậy, bản tính Yến mẹ còn rành hơn con kia mà.

Thấy mình nói câu gì cũng bị Nhật Huy bác bỏ và bênh vực cho Tiểu Yến, bà Mỹ nhìn anh mỉm cười hỏi nhẹ:

- Nếu con đã yêu Tiểu Yến, sao không đến với Yến mà ngồi đây trầm tư vậy?

Nhật Huy chỉ cười nhìn mẹ, rồi nhẹ nhàng:

- Yến rất ghét con, dường như thành kiến về con trong cô quá nặng nên không lung lạc được Yến.

- Như vậy con con đành chấp nhận yên đơn phương sao?

Nhật Huy lắc đầu:

- Không, con để dành bỏ cuộc đâu mẹ.

- Con định làm thế nào?

- Điều này chưa thể nói được mẹ, phải có cơ hội đã, con phải chờ thôi. Thôi khuya rồi, mẹ đi ngủ cho khỏe.

- Ồ, nhưng ngày thì con có vào công ty không?

- Có chứ mẹ, sao mẹ lại hỏi vậy>

Bà Mỹ mỉm cười.

- Vì mẹ sợ con không tập trung được và công việc khi hình ảnh Tiểu Yến cứ bám lấy con thế này.

Nhật Huy cười lớn:

- Mẹ nghĩ con trai mẹ vậy à? Với con, công việc là công việc, tình cảm là tình cảm, không thể lẫn lộn được mẹ à.

Bà Mỹ gật đầu và đứng dậy:

- Nếu con nói vậy thì mẹ yên tâm rồi, con cũng nên nghĩ sớm đi.

- Dạ, hút hết điều thuốc này, con sẽ xuống ngay ạ.

- Bà Mỹ đi rồi, còn lại một mình, Nhật Huy lại mơ màng nghĩ về Tiểu Yến, anh như nhớ rất rõ giọng nói trong vắt, hồn nhiên của cô khi trò chuyện cùng lũ chim và cả ánh mắt đầy yêu thương của cô khi nhìn chúng như cảm thông cho số phận chlm lòng, một ánh mắt rất chân thành và đầy nhân ái, cllnh ánh mắt đó đã làm anh xao xuyến và càng ngày anh càng nhận ra thêm nhiều điểm ở cô

mà trước đến nay anh không nhìn thấy và anh biết anh yêu Tiểu Yến cũng chỉ vì lý do đó.

Chiều hôm sau, hết giờ làm việc, Nhật Huy không về nhà mà anh lái xe đến nhà Tiểu Yến.

Mở cửa cho anh không phải là Tiểu Yến mà là ông Mã, nhìn anh bằng ánh mắt dò xét và hỏi:

- Cậu tìm ai?

- Dạ, con chào ông, Tiểu Yến có nhà không ạ. Nhật Huy cúi đầu lễ phép.

Ông Mã lắc đầu:

- Yến không có nhà, nhưng cậu là ai?

- Dạ cháu tên Huy ạ. - Nhật Huy nhã nhặn đáp lại.

Ông Mã mở cửa, thông thả:

- Cậu vào nhà chơi, Yến ra chợ chắc cũng về tới bây giờ.

Nhật Huy ngoan ngoãn vâng dạ và theo ông Mã vào nhà.

Qua vài câu hỏi có tính dò xét, ông Mã gật đầu:

- Vậy cậu là người mà cháu gái tôi điều trị bấy lâu nay sao.

- Dạ đúng vậy ạ.

- Cậu đã khỏi bệnh, đi lại bình thường, coi như cháu gái tôi đã hết trách nhiệm, cậu tìm nó có việc gì không?

- Dạ cháu đến thăm thôi ạ, dù san cháu cũng chịu ơn Yến nhiều lắm.

Ông Mã nhìn Nhật Huy, cái áo sơ mi trắng và caravat trên người đã khiến Nhật Huy thật lịch lãm và phong độ. Thêm vào là thái độ từ tốn, ung dung của anh ít nhiều đã chiếm được tình cảm nơi ông.

Dù vậy ông Mã vẫn điềm đạm:

- Cậu đừng nói vậy, cháu tôi chữa bệnh lấy tiền, coi như là trao đổi qua lại, chứ đâu phải làm phúc mà cậu nói là mang ơn, nghe trịnh trọng quá.

Nhật Huy gật đầu:

- Dạ, nhưng nếu không có Yến giúp đỡ, chữa trị thì giờ đây không biết cháu sẽ ra sao, hay vẫn còn nằm một chỗ.

Ông Mã cười nhẹ:

- Cậu có nghe câu phước chủ, lộc thầy chưa, đó cũng là một do cậu nữa. Hay có thể nói là cậu và cháu gái tôi có duyên với nhau.

Ông Mã nói rất tự nhiên và vô tình, nhưng Nhật Huy thì chộp ngay câu nói đó, anh gật đầu lia lịa:

- Dạ, con cũng nghĩ như ông ạ, chắc cháu và Yến có duyên với nhau thật ạ.

Ông Mã nhìn Nhật Huy, là một người từng trải và tiếp xúc không biết bao nhiêu người nên ông hiểu ngay thâm ý của Nhật Huy, nhưng ông vẫn điềm đạm:

- Cậu nói vậy là sao?

Nhật Huy nhanh nhẩu:

- Dạ trước khi con bị tai nạn, con có gặp Yến một lần rồi ạ.

Ông Mã gật đầu:

- Ồ, tôi có nghe cháu tôi nói lại.

Nhật Huy ngượng ngùng, gãi đầu:

- Dạ, lúc đó con chỉ có ý đùa cho vui thôi chứ không có ý sàm sỡ đâu ạ.

Ông Mã trầm phục tính thẳng thắn của Nhật Huy, nhưng vẫn thản nhiên như không quan tâm mà chỉ bảo:

- Chuyện đã qua lâu rồi, cậu cũng đừng áy náy làm gì.

- Dạ, nhưng Yến vẫn còn giận con vì chuyện đó ạ.

- Tính của nó là vậy đó, cậu cũng đừng quan tâm làm gì.

- Ông nói vậy chứ con lại rất muốn được nghe Yến nói lời tha lỗi cho con.

- Chẳng phải tôi đã tha thứ cho anh rồi đấy sao? - Tiếng Tiểu Yến vang lên từ sau lưng, làm Nhật Huy vội vàng quay lại.

Ông Mã đứng dậy, ôn tồn:

- Cháu gái tôi về rồi, cậu nói chuyện với nó, tôi phải đi đây.

Tiểu Yên cúi chào ông Mã rồi ngồi xuống ghế đối diện với Nhật Huy, cao giọng:

- Anh đến đây làm gì nữa vậy? Tôi đã nói không muốn gặp anh rồi mà.

- Yên ghét anh đến vậy sao?

Tiểu Yên lắc đầu:

- Anh và tôi không có gì với nhau, tại sao anh cứ cho là tôi ghét anh.

- Vì anh thấy Yên cứ lạnh nhạt mỗi khi gặp anh.

Tiểu Yên cười nhẹ:

- Tôi với anh đã thân thiết bao giờ đâu mà lạnh nhạt.

- Yên vẫn giận anh chuyện anh tập đi phải không.

Tiểu Yên gật đầu nói nhanh:

- Đúng, anh có biết cảm giác của tôi lúc đó thế nào không?

- Anh xin lỗi, thật tình anh làm vậy vì không muốn xa Yên, anh muốn níu kéo thêm thời gian nữa để cho anh và Yên hiểu nhau và thông cảm nhau hơn.

Tiểu Yên cười nhẹ:

- Hiểu nhau để làm gì, anh làm tôi ngạc nhiên quá đấy.

Nhật Huy trầm giọng:

- Không lẽ Yên không có tình cảm gì sao?

Tiểu Yên tròn mắt nhìn Nhật Huy thật lâu rồi khẽ hỏi:

- Anh đang nói đùa đấy à.

Giọng của Tiểu Yên có chút gì bồn chột và thắc mắc.

Nhật Huy ôn tồn:

- Anh nói nghiêm chỉnh đấy, hơn sáu tháng nằm trên giường bệnh, được em chăm sóc, anh đã thấy mình không thể mất em được.

Tiểu Yên lặng người nhìn Nhật Huy, dù không ưa gì anh, nhưng cô vẫn không khỏi bồi hồi khi nghe những tâm sự rất chân thật của anh.

Một lúc sau, Tiểu Yên khẽ khàng:

- Anh Huy! làm tôi ngạc nhiên thật sự rồi đây.

Nhật Huy trầm giọng:

- Yên vẫn không tin anh sao?

- Anh nhìn thẳng vào mắt Tiểu Yên, trầm âm hỏi nhẹ:

Tiểu Yên lắc đầu:

- Không, tôi tin anh, nhưng anh không thấy là hai chúng ta quá xa cách và mâu thuẫn nhau đến đối nghịch hay sao.

Nhật Huy lắc đầu, chậm rãi:

- Anh chẳng thấy gì là mâu thuẫn cả.

- Này nhé, anh thì giàu có, còn tôi thì Nhật Huy gặt đầu, điềm đạm:

- Nhưng có sao đâu, anh yêu em vì tính cách, phẩm chất, chứ đâu vì giàu sang, của cải.

Tiểu Yên vẫn tiếp tục:

- Giữa anh và tôi còn nhiều thứ không hòa hợp được.

- Yên cứ thẳng thắn trình bày.

- Tôi chỉ là cô gái nghèo, quê mùa, chỉ biết sống an phận, còn anh.

- Anh thì sao?

- Là một thanh niên con nhà giàu, ăn chơi xa xỉ, không hòa hợp được đâu.

Nhật Huy chau mày, nhưng vẫn mềm mỏng:

- Em nói vậy là chưa hiểu về anh.

- Việc gì tôi phải tìm hiểu anh chứ.

- Vì thế em mới có những đánh giá sai lầm về anh.

Nói gì cũng bị Nhật Huy bác bỏ, Tiểu Yên nhìn anh rồi buông thõng:

- Đó là ý kiến của anh. Dù sao tôi cũng cảm ơn tình cảm của anh, nhưng tôi đã có bạn trai, và chuẩn bị lễ cưới, anh nên hiểu cho tôi.

Nhật Huy nheo mắt, anh nhìn Tiểu Yến vẻ hoài nghi, rồi cười như không tin và vừa định nói thì ngoài cửa Minh Trí bước vào.

Tiểu Yến nhìn thấy, cô tươi cười nói với Nhật Huy:

- Bạn trai của tôi qua kia, anh tin hay không thì tùy.

Minh Trí bước vào, thấy hai người đang ngồi, anh cau mày nhìn Nhật Huy rồi nhìn sang Tiểu Yến.

Tiểu Yến nhẹ nhàng nói với Minh Trí:

- Anh Trí, đây là anh Huy, người mà em đã chữa khỏi bệnh liệt cho anh ta.

Quay sang Nhật Huy, cô tươi cười:

- Đây là anh Trí, bạn trai và cũng là chồng sắp cưới của tôi.

Minh Trí nghe vậy liền tươi cười và bắt tay Nhật Huy.

- Còn Nhật Huy thì gượng cười làm vui và đứng dậy ra về.

Đến nhà, Nhật Huy lên sân thượng, anh châm thuốc hút và không ngừng suy nghĩ về Tiểu Yến:

Nhật Huy yêu Tiểu Yến vì anh nhận được ở cô một nét đằm thắm, dịu dàng và vị tha, cho dù cô cố che giấu bằng những tính ngang bướng và cố chấp.

Ném mẩu thuốc xuống đất, Nhật Huy lấy chân dí lên, chưa bao giờ anh cảm thấy buồn và hụt hẫng như lúc này, và đến giờ anh mới biết tình yêu là một thứ thật khó hiểu, nó không hiện hữu, nhưng lại có một sức mạnh thật khó tả khiến cho con người không sao cưỡng được.

Bà Mỹ nhìn Kỷ Hương, tươi cười:

- Con đi đâu mà diện vậy?

Kỷ Hương tươi cười chào bà Mỹ cô đặt giỏ trái cây lên bàn, lễ Phép:

- Con vừa học lớp về ạ ghé qua thăm mẹ và anh Huy, Anh Huy về chưa bác?

Bà Mỹ lắc đầu:

- Chưa con à, mà chắc cũng gần về tới rồi đó. Con tìm anh Huy có gì không?

- Dạ không, tại không thấy nên con hỏi vậy mà. Lúc này anh con thay mẹ điều hành công ty nên cũng bận rộn lắm.

Kỷ Hương ngạc nhiên:

- Mẹ giao cho anh Huy làm giám đốc thay mẹ à.

Bà Mỹ thông thả:

- Chưa hẳn con ạ, nhưng cũng phải tập dần cho anh con làm quen với công việc.

Kỷ Hương nghiêng đầu, dò hỏi:

- Con nghe anh Huy kể khi trước anh nghịch phá, ăn chơi lắm hả mẹ?

Bà Mỹ mỉm cười:

- Đúng vậy đó con.

Kỷ Hương tròn mắt:

- Thật hả mẹ, anh nói mà con không tin, ngỡ anh nói đùa cho vui.

- Không đâu con, anh con ngày trước là vậy đó - Bà chép miệng: - Cũng một phần do mẹ nuông chiều nó quá vậy mà.

Kỷ Hương nhìn bà Mỹ, cô không giấu được sự tò mò:

- Lý do nào anh thay đổi nhanh vậy mẹ.

- À, có lần mẹ bị ngất phải vào bệnh viện cấp cứu, anh Huy con đi chơi cả đêm đó không về, sáng hôm sau mới vào thăm mẹ.

- Lúc đó mẹ có rầy la gì anh không?

Bà Mỹ ôn tồn:

- Không, khi đó mẹ còn đang hôn mê, đến khi tỉnh lại, mẹ thấy anh con quỳ bên mẹ và nói những lời hối hận, và từ hôm đó Huy đã thay đổi hẳn, con ạ.

- Như vậy chứng tỏ anh Huy rất thương mẹ. Đúng vậy, và anh con đã làm như những gì đã hứa.

Kỷ Hương rót nước vào ly cho bà Mỹ và cho cô, thông thả:

- Anh Huy con đẹp trai như vậy, chắc là có nhiều bạn gái lắm mẹ nhỉ?

Bà Mỹ tươi cười:

- Lúc trước thì nhiều vô kể, mẹ không nhớ nổi là bao nhiêu cô nữa.

Kỷ Hương cười thích thú:

- Vậy hả mẹ, thế mẹ đã chọn được nàng dâu nào ưng ý chưa hả mẹ?

- Chẳng được ai cả con ạ.

- Sao vậy mẹ? - Kỷ Hương ngỡ ngàng.

Bà Mỹ thông thả giải thích:

- Khi đó, anh con chỉ ăn chơi đàn đúm nên các cô gái nó đưa về cũng giống nó, mẹ nhìn thấy mà gai mắt.

Kỷ Hương gật đầu:

- Con hiểu rồi, mà mẹ nói lúc trước, thế còn bây giờ?

- Có một cô mẹ rất ưng ý, mà anh con cũng rất thích, chỉ có điều...

- Có điều gì thế mẹ? -- Kỷ Hương hấp tấp hỏi.

Bà Mỹ bộc bạch:

- Cô ta không chịu Nhật Huy con ạ.

- Sao vậy mẹ, chắc cô ta đẹp lắm, lại con nhà giàu nên mới kiêu căng như thế hả mẹ. Mà anh Huy thì cũng đẹp trai, con nhà giàu kia mà.

Bà Mỹ lắc đầu:

- Không, cô gái này không đẹp nhưng xinh xắn, thùy mị lắm, nhà nghèo chứ không giàu đâu.

Kỷ Hương ngạc nhiên:

- Nếu vậy sao cô ta chẳng vậy mẹ.

- Không phải chẳng, mà do anh con làm cho cô gái này giận và không chấp nhận tình cảm của anh con.

Kỷ Hương nhìn bà Mỹ, dò hỏi:

- Con nghe giọng mẹ nói thì hình như mẹ cũng thích cô gái này phải không ạ.

Bà Mỹ gật đầu:

- Ồ, mẹ cũng mến cô ta lắm, ngoan hiền, dịu dàng và lễ, phép lắm con ạ.

Kỷ Hương gật gù:

- Được mẹ khen như vậy chắc cô gái này đẹp lắm, cô ta tên gì vậy mẹ?

Bà Mỹ vừa định đáp lời thì trông thấy Nhật Huy bước vào, nét mặt anh tu lự nên vội bảo:

- Anh con về kia, đừng nhắc đến kẻ nó không vui.

- Nghe vậy, Kỷ Hương không dám hỏi gì mà đành gật đầu, dù trong lòng đang rất tò mò muốn biết về cô gái đó.

- Nhật Huy bước vào, thấy Kỷ Hương đang nhìn, anh mỉm cười:

- Chào cô em gái, lâu quá mới thấy mặt.

- Đến mời đám cưới đây à.

Kỷ Hương chun mũi, lí lắc:

- Em chờ anh lấy vợ rồi em mới lấy chồng.

- Cô vừa nói xong thì thấy Nhật Huy sầm mặt, biết mình đã lỡ lời, nên cô vội cười gượng và đánh trống lảng:

- Anh mới đi làm về à, em định rủ anh đi chơi bowling này, anh nghĩ sao?

Nhật Huy nhướng mày ngạc nhiên:

- Rủ anh đi chơi bowling mà em mặc đầm vậy à?

Kỷ Hương vội lắc đầu:

- Không, em vừa họp mặt lớp về, tiện thể ghé qua thăm mẹ và rủ anh đi chơi luôn.

Bà Mỹ đứng dậy, ôn tồn:

- Hai anh em ngồi chơi nha, mẹ lên phòng một chút.

Nhật Huy gật đầu dạ nhỏ rồi tựa lưng vào ghế, anh đưa tay nói lỏng cà vạt, lắc đầu:

- Để hôm khác đi, hôm nay anh mệt lắm.

Kỷ Hương khéo léo dò hỏi:

- Em thấy anh kém lắm, bộ có chuyện gì hả anh?

- Có gì đâu em, tại công việc lu bu quá đó chứ gì. Có thật không đó, hay anh định giấu chứ gì. Nhật Huy khẽ cau mày, nhưng rồi lại giãn ra, lắc đầu:

- Không có gì đâu mà phải giấu em, anh mệt thật mà.

Kỷ Hương cố gắng dò hỏi, nhưng Nhật Huy trước sau chỉ nói là mệt và không nói gì khác.

Hỏi mãi mà Nhật Huy không hé môi nói gì Kỷ Hương đành chịu bỏ cuộc, trò chuyện qua loa vài câu nữa, cô đứng dậy kiêu từ ra về.

Nhật Huy tiễn cô ra tận cửa, nhẹ nhàng:

- Hôm khác anh sẽ gọi điện rủ em đi chơi, còn hôm nay anh không khỏe, đừng giận nha.

Kỷ Hương tươi cười:

- Em đâu dám giận anh, thôi em về nha.

Nhật Huy gật đầu:

- Ồ, em về, anh cũng vào nhà nghỉ ngơi cho khỏe.

Kỷ Hương đi rồi, Nhật Huy mới lững thững vào nhà.

Vừa ngồi xuống ghế, nhắm mắt lại, Nhật Huy đã nghe tiếng bà Mỹ hỏi bên tai:

- Ủa, sao con ngồi có một mình, con Kỷ Hương đâu.

Nhật Huy mở mắt nhìn mẹ:

- Về rồi mẹ ạ.

Bà Mỹ ngồi xuống ghế, thông thả:

- Nhanh vậy, nó vừa đến chưa được bao lâu mà đã về rồi à.

Nhật Huy không nói, anh lại bên tủ lạnh lấy chai nước suối, rồi ngồi lại chỗ cũ, chọt anh kêu lên:

- Mấy cuốn album này của ai vậy mẹ?

Bà Mỹ nhìn theo tay anh, lắc đầu:

- Mẹ cũng không biết nữa.

Nhật Huy cầm lên mở ra xem rồi cười bảo:

- Của Kỷ Hương mẹ ạ.

- Con bé này đoảng quá, đi đến đâu là để quên đến đấy... sao con biết là của nó?

Vừa lật các trang hình, Nhật Huy tươi cười nhìn mẹ:

- Thì hình của Hương trong đây, chắc là lớp học của Hương.

Đến tấm hình chụp chung cả lớp Kỷ Hương nhân ngày bãi khóa, Nhật Huy chọt giật mình, anh nhìn thật chăm chú vào tấm hình và buột miệng:

- Thật không ngờ lại là vậy.

Bà Mỹ ngạc nhiên nhìn con:

- Chuyện gì vậy con?

- Mẹ xem ai đây - Nhật Huy chìa tấm hình về phía mẹ: - Bất ngờ quá mẹ nhỉ.

Bà Mỹ nhìn vào tấm hình cũng ngạc nhiên không kém khi nhận ra đó chính là Tiểu Yến đang tươi cười và xinh xắn trong chiếc áo dài màu trắng, nụ cười thật tươi và mái tóc dài buông xõa ngang lưng càng làm cho cô thật xinh xắn.

Bà Mỹ ngược nhìn con:

- Là Tiểu Yến.

- Vâng! Không ngờ Kỷ Hương và Tiểu Yến lại là bạn học.

- Vậy con định thế nào, hay nhờ Kỷ Hương nói hộ cho con.

Nhật Huy lắc đầu:

- Thôi đừng mẹ ạ.

- Sao vậy con? Là bạn học, lại là bạn gái với nhau, mẹ nghĩ Kỷ Hương có thể giúp con được chuyện này.

Nhật Huy lắc đầu, cười buồn bã:

- Không được đâu mẹ, đừng nhờ làm gì, vô ích.

- Con lạ thật, chẳng phải con vẫn yêu Tiểu Yến đó sao? Đây là dịp may cho con, sao con cứ bàn ra vậy.

- Mẹ cho là Kỷ Hương có thể thuyết phục được Tiểu Yến à?

Bà Mỹ gật đầu:

- Mẹ tin là được, dù sao Kỷ Hương cũng mang ơn con, đây là dịp trả ơn Kỷ Hương không thể không giúp.

Nhật Huy nhìn mẹ:

- Sao mẹ lại nói chuyện ơn nghĩa ở đây, con không coi chuyện con cứu Kỷ Hương là trọng đại.

- Con không nghĩ nhưng Kỷ Hương thì nghĩ và nhớ mãi. Mẹ thấy Kỷ Hương là đứa sống có tình. Nhất định nó sẽ giúp con toại nguyện.

Thấy Nhật Huy cứ chần chừ, lưỡng lự, bà Mỹ quả quyết:

- Để mẹ gọi điện thoại cho Kỷ Hương, mẹ sẽ kể hết cho nó nghe, nhất định nó sẽ tìm cách giúp con.

Nhật Huy đưa tay giữ điện thoại, lắc đầu:

- Vô ích thôi mẹ.

Bà Mỹ ngạc nhiên:

- Sao con cứ cản mẹ hoài vậy. Hay là có chuyện gì?

- Có chuyện gì đâu mẹ.

Bà Mỹ nhìn con thật lâu rồi ôn tồn:

- Nhất định con đang giấu mẹ chuyện gì giữa con và Tiểu Yến phải không?

Tuy bà nói ôn tồn nhưng giọng vẫn rành rọt và dứt khoát như chất vấn làm Nhật Huy cúi đầu, đáp yếu ớt:

- Không có gì mẹ à.

Bà Mỹ lắc đầu:

- Mẹ không tin, nếu không, tại sao con lại ngăn cản không cho mẹ gọi điện thoại cho Kỳ Hương.

-Sao mẹ cứ muốn làm phiền Kỳ Hương vậy?

Bà Mỹ nghe con nói vậy thì sững người thật lâu rồi hỏi lại:

- Con vừa nói gì, mẹ làm phiền Hương à, mẹ hỏi con mẹ làm vậy vì ai, vì con hay vì mẹ mà mẹ phải hạ mình chứ.

Giọng bà Mỹ khàn đi như lạc giọng, con tức làm bà ghen hống nói không thành câu.

Nhật Huy sợ hãi, cúi đầu lí nhí:

- Con xin lỗi mẹ.

Gương mặt tái xanh vì sợ hãi của anh làm bà Mỹ dịu lại, bà lấy lại bình tĩnh và nói:

- Nếu con không muốn cho mẹ biết thì thôi, mẹ lên phòng đây. Sau này chuyện riêng tư của con mẹ không có ý kiến nữa.

Thấy mẹ bỏ đi, Nhật Huy hoảng hốt buột miệng:

- Vì Tiểu yên có bạn trai rồi mẹ ạ.

Bà Mỹ đứng lại, vài giây sau bà mới quay lại nhìn con rồi gật đầu, trầm giọng:

- Mẹ hiểu rồi.

Nhật Huy buồn bã nhìn mẹ:

- Mẹ thông cảm và bỏ qua cho con nha mẹ.

Bà Mỹ lại bên con, ôm con vào lòng âu yếm vỗ về:

- Sao con lại giấu mẹ, con cũng biết mẹ thương con như thế nào mà.

Trong vòng tay của mẹ, Nhật Huy như thấy mình bé lại như ngày nào, một cảm giác thật lạ khiến anh bồi hồi và xúc động.

Bà Mỹ âu yếm:

- Nếu vậy con đừng buồn nữa, hãy tìm cho mình một tình yêu khác chứ con.

Nhật Huy buồn bã, lắc đầu:

- Con không thể quên được Tiểu Yến.

Bà Mỹ cười nhẹ:

- Con và Yến đã có gì sâu đậm đâu mà không thể quên được, đó chỉ là cảm mến thôi con ạ sao gọi là yêu được.

Nhật Huy lắc đầu:

- Không, con yêu Tiểu Yến mẹ ạ, và dù Yến không yêu con, con vẫn yêu và chỉ yêu mình Yến.

Bà Mỹ như không tin vào những lời anh nói, nên nhìn anh thật kỹ vì bà không tin Nhật Huy lại có thể si tình đến yếu đuối như vậy.

Như đọc được suy nghĩ của mẹ, nên Nhật Huy chậm rãi thổ lộ:

- Con nói thật đấy mẹ ạ, chưa có ai làm con rung động bằng Yến, khi xa Yến, con mới biết mình đã yêu Yến rồi mẹ ạ.

Bà Mỹ nhẹ nhàng khuyên nhủ:

- Tình đơn phương sao có thể gọi là tình yêu được, con phải mạnh mẽ lên chứ.

Nhật Huy ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu:

- Con sẽ cố gắng mẹ ạ, con lên phòng nhà mẹ.

Bà Mỹ gật đầu, nhìn theo Nhật Huy bà khẽ lắc đầu vì hờn ai hết bà rất hiểu tính con mình, một khi đã muốn điều gì thì phải làm cho bằng được bà có linh cảm rồi đây con trai bà sẽ tìm mọi cách để có Tiểu Yến, cho dù dưới hình thức nào, kể cả thủ đoạn để đạt được mục đích của mình.